

ПРОБЛЕМИ БІОЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ ВУЗІВ

Пасієшвілі Л.М.

Харківський національний медичний університет, м.Харків, Україна,
pasiyeshvili@gmail.com

Робота у ліжка хворого починається вже з перших кроків навчання у медичному вузі, коли відбувається студентська практика в якості санітарів стаціонару. Вже перші кроки входу до професії мають націлювати студентів на вміння спілкування з пацієнтами. І хоча рівень такого спілкування обмежений, все ж потрібно відпрацьовувати окремі навички. Так, майбутній лікар повинен бути чуйним та виказувати позитивні емоції незалежно від хвороби, тяжкості стану хворого та його емоційного стану. Бажання допомогти хворому, полегшити його перебування в клініці та в боротьбі з хворобою – є основним напрямком такої роботи. Тобто, вже на цьому етапі спілкування з хворим закладаються перші правила поведінки медичного робітника: терпіння, доброзичливість, контроль за висловлюваннями щодо хвороби та стану пацієнта, людяність.

Студентське спілкування з хворими на третьому курсі університету надає інші напрямки роботи, що пов'язано з сестринською практикою, тобто іншими методами спілкування з хворими. В такому разі мова йде про виконання призначень лікаря: таблітовані та ін'єкційні методи лікування, підготовка до проведення додаткових методів дослідження, які не завжди бувають приємними. Так, такі методи дослідження, як ФГДС, колоноскопія, ректороманоскопія тощо потребують проведення не тільки медичних маніпуляцій, але й перш за все, бесід з хворими щодо можливих несприятливих почуттів, ускладнень або болісних відчуттів. В такому разі зі студентами проводяться додаткові бесіди, які націлені на коректну поведінку, використання засобів заспокоєння хворого (бесіда, акцентування уваги на необхідності даного дослідження при встановленні діагнозу тощо). Однак, ще на ранніх етапах спілкування хворих зі студентами оговорюються питання щодо неможливості обговорення діагнозу, призначень лікаря, обміркування подальшого спостереження та амбулаторного лікування. Також одним з напрямків такої роботи є так зване збереження «лікарської таємниці»: розповіді о пацієнтах в інших містах перебування, з чужими людьми, друзями тощо.

Підготовка лікарів-інтернів возводить спілкування до іншого рівня, коли отримані раніше навички роботи потребують їх систематизації та удосконалення при роботі з психологами або психотерапевтами. В такому разі молодий лікар повинен вміти не тільки спілкуватися з пацієнтами та їх родиною, але й викликати позитивний настрій на надане лікування. І в такому разі розмова вже може іти не тільки про нозологічні форми, але й повинна спиратися на вік пацієнта, його економічні можливості (що на теперішній час є в більшості випадків основним) та настрої на одужання. Тобто усі методи роботи з хворою людиною, перш за все, потребують відвертого спілкування та доброзичливості, збереження етичних аспектів медичної практики.